

УДК 327 (73-12)

І. Є. Підберезних

ЗОВНІШНЬОПОЛІТИЧНИЙ НАПРЯМ АДМІНІСТРАЦІЇ Б. ОБАМИ НА СПІВРОБІТНИЦТВО З КРАЇНАМИ ПІВДЕННО-СХІДНОЇ АЗІЇ

Стаття присвячена аналізу розвитку основних напрямків та факторів політики адміністрації Б. Обами в країнах Південно-Східної Азії. Акцентується увага на тому, що нова політика президента США відрізняється від зовнішньополітичного курсу його попередників та займає значне місце у геостратегічних інтересах країни. Досліджуються питання специфіки економічних, політичних, військових відносин США з країнами Південно-Східної Азії, що полягають у зіткненні інтересів США і Китаю у Азійсько-Тихоокеанському регіоні.

Ключові слова: геостратегія, зовнішньополітична стратегія, Південно-Східна Азія, США.

З розвитком геополітики останнім часом у світовій економіці і політиці важливе місце почала займати Південно-Східна Азія (ПСА) з її стрімким розвитком та поширенням впливу. Тому останньою тенденцією міжнародних відносин Сполучених Штатів Америки (США) є саме спрямування своєї політики на співпрацю з країнами ПСА, що привертає значну увагу у дослідженнях світової політики.

У контексті даної проблеми заслуговують на увагу дослідження Л. Васильєва, В. Урляпова, Г. Гревцової, Я. Лексютіної, Н. Городньої та ін.

Зокрема, в одній із своїх статей А. Гревцова висвітлила проблему протистояння китайських та американських геополітичних інтересів у ПСА. Автор наголошує, що "важливою частиною входження до Азії Вашингтон вважає встановлення взаємної довіри з Китаєм". Водночас, виходячи з економічних питань та питань безпеки, американська сторона розуміє, що необхідно протистояти впливові Китаю в цьому регіоні. Як наслідок – створення нових альянсів "з метою контролю над регіоном" [1]. Я. Лексютіна звертає увагу на військовий комплекс у відносинах між США та ПСА. За адміністрації Б. Обами військово-політичні аспекти у справах регіону істотно збільшились, а саме зміцнення вже існуючого співробітництва у військовій галузі з Сінгапуром (взаємне забезпечення постачання і технічних послуг), Філіппінами (модернізація філіппінських військ, спільні навчання), із рядом інших перспективних країн регіону – В'єтнамом, Індонезією, Малайзією та Таїландом [2].

Окремі аспекти даної проблеми досліджує В. Урляпов. Розкриваючи питання переорієнтації Вашингтону на політику "розумової сили", дослідник акцентує увагу на тому, які наслідки це мало для АСЕАН. Він робить висновки, що "з одного боку, творці зовнішньої політики країн "десятки" не могли не передбачити подібний курс політики США, який з деяких аспектів є досить сприятливий для діалогових процесів в АТР. З іншого боку, теорія та практика міжнародних відносин підказують, що перехід на платформу багатосторонності у багатьох випадках свідчив про послаблення великої держави. У такій ситуації для АСЕАН додаткової важливості набуває збереження стійкого балансу сил та інтересів у ПСА й АТР в цілому" [3, с. 30].

Н. Городня висловлює точку зору, які саме зміни сталися у політиці США щодо країн ПСА за президентства Б. Обами, порівняно з політикою попередніх американських президентів [4].

Метою даної статті є дослідження зовнішньополітичних інтересів США у ПСА та висвітлення основних напрямків діяльності адміністрації Б. Обами стосовно країн Південно-Східної Азії.

Насамперед, аби розкрити мотиви такого напрямку президента США слід звернути увагу на історичний аспект розвитку дружнствосунків США з країнами ПСА. Співпраця країн розпочалася ще за часів "холодної війни", коли США надавали активну допомогу у підтримці цих країн. Це було покликано, перш за все, боязною США щодо поширення комуністичного режиму в Азійському регіоні. Не менш важливим є і фактор боязні країн ПСА Китаю як військового ворога в регіоні, що стало ще більшим поштовхом до співпраці ПСА зі США.

Приводом для зближення було й те, що і США, і країни ПСА були зацікавлені в економічній присутності США в регіоні. Проте внаслідок Азійської фінансово-економічної кризи 1997-1998 рр. інтерес до АТЕС значно ослаб. З точки зору східно-азійських країн криза була використана США для поширення американської моделі капіталізму на Східну Азію та відкриття специфічних регіональних ринків для американських компаній.

Найбільш активними американсько-азійські відносини були за президенства Дж. Буша, що пояснюється посиленням впливу Китаю у країнах ПСА та швидким розвитком торгівельно-економічних відносин між КНФ та АСЕАН. Через кілька років адміністрація президента Б. Обами не тільки продовжила розпочате попередником, а й удосконалила свою зовнішню політику.

З приходом до влади Б. Обами США отримали новий курс зовнішньої політики на поглиблення співпраці з країнами ПСА. У програмній статті Б. Обами "Відновлення американського лідерства", опублікованій влітку 2007 р. в журналі "Форін Еффеерз" відображені основні напрямки адміністрації Президента, які включають в себе такі основні аспекти як: по-перше, необхідність створення США "більш ефективної структури в Азії поза межами двосторонніх угод, нерегулярних самітів і угод з певної нагоди (наприклад, шестисторонні переговори з північнокорейської проблеми)".

По-друге, формування "інклюзивної інфраструктури з країнами Східної Азії", що може сприяти стабільності регіону і допомогти боротися з транснаціональними загрозами.

По-третє, сприяння перейняттю Китаєм “відповідальної ролі як зростаючої влади” для вирішення спільних проблем XXI століття. “Наше важливе завдання полягає в тому, щоб побудувати відносини, які розширюють співробітництво і водночас зміцнюють нашу здатність конкурувати” – заявив Б. Обама [5].

У період 2008-2009 років відбулось обговорення стратегії планів США по відношенню до країн АСЕАН. Так, у грудні 2008 р. була опублікована доповідь Вашингтонського центру стратегічних та міжнародних досліджень (CSIS) за результатами міжнародної конференції “Сполучені Штати Америки та Південно-Східна Азія. Стратегія підвищеної зацікавленості”. У доповіді експерти США вказали на пріоритетні напрямки у відносинах з країнами ПСА, закликали президента до створення ролі США як “країни-резидента”. Для цього необхідно було поєднувати військово-економічну міць і публічну дипломатію. Отже, така політика передбачає розширення всіх переговорних процесів, прийняття на себе зобов’язань щодо забезпечення екологічної та енергетичної безпеки, активізацію всіх механізмів публічної дипломатії і насамперед приєднатися до Договору 1976 р.

У передвибірчій агітації Б. Обама не відзначалася необхідність розвитку відносин з країнами АСЕАН. Але, підвищений інтерес до АСЕАН в зовнішньополітичних інтересах США при демократичній адміністрації Б. Обама проявився в лютому 2009 р. Індонезія стала другою країною після Японії, яку відвідала Держсекретар США Х. Клінтон. І це не випадково, так як у Джакарті розташований Секретаріат АСЕАН. Головною подією візиту стало перше за 32 роки діалогового партнерства відвідування, де Клінтон заявила про прийняття рішення приєднатися до Балійського договору 1976 р. [6, с. 192]. Також даний візит можна розглядати як прагнення Вашингтону до примирення з мусульманським світом.

Серйозною заявкою на повернення США лідерства в АТР стало залучення Вашингтону до урегулювання ситуації в Південно-Китайському морі, де відновилися давні суперечності між країнами через статус островів Спратлі. Заяви Держсекретаря Х. Клінтон про підтримку свободи навігації і урегулювання спорів в Південно-Китайському морі на основі багатосторонніх домовленостей за посередництва США, оскільки Південно-Китайське море є сферою національних інтересів США. Крім того на саміті АРФ в липні і Ханойському саміті АСЕАН в жовтні 2010 р. було засвідчено про “повернення” США до ПСА в контексті проблеми морської безпеки і “свободи морів”.

Нові підходи адміністрації Б. Обама до здійснення зовнішньої політики були сформульовані у виступі Х. Клінтон перед сенатським комітетом із закордонних справ у зв’язку із затвердженням її кандидатури на посаду Держсекретаря. У лавах АСЕАН вітали заяву про зміну зовнішньополітичного курсу США і позитивний відгук отримала заява нового голови американського дипломатичного відомства про бажання перш за все навести візит до країн тихоокеанської Азії [4, с. 20].

Своєю промовою Держсекретар наголосила, що політика США базується на поєднанні принципів прагматизму, а не жорстокої ідеології, визнанні взаємозалежності сучасного світу, необхідності здійснення “розумної влади” шляхом використання повного набору дипломатичних, економічних, військових, політичних, юридичних і культурних заходів, їх правильної комбінації для кожної конкретної ситуації. Більш того, авангардом зовнішньої політики в контексті “розумної влади” мала стати дипломатія [3]. Іншим важливим положенням промови Держсекретаря була необхідність для США, в умовах обмеженості ресурсів, обирати пріоритети зовнішньої політики. Положення напрямку такої політики, на яких наголосувала Х. Клінтон найбільш повно викладені в програмній статті “Тихоокеанське століття Америки”, опублікованій в журналі “Foreign Policy” у жовтні 2011 р. Держсекретар вказала: “Майбутнє політики визначатиметься в Азії, не в Афганістані чи Іраку, і США мають бути в центрі цих дій” [4]. Нова американська стратегічна активність буде поширена від західних берегів США до Індостанського субконтиненту. Крім того, вона виділила три основні принципи адміністрації Б. Обама, якими керуються при сучасній політиці в ПСА.

По-перше, це підтримка політичного консенсусу в основних цілях з альянсами; по-друге, гарантія того, що альянси США є достатньо адаптивними для використання нових можливостей і вирішування для використання нових можливостей та завдань, і по-третє, США повинні гарантувати, що обороноздатність та комунікаційна інфраструктура альянсів є спроможними стримати провокації державних та недержавних суб’єктів.

Але ще більш, ніж військова могутність, чи економічне зростання, американською головною цінністю є підтримка демократії та прав людини і це лежить в основі їх зовнішньої політики, в тому числі й в Азійсько-Тихоокеанському регіоні. Поглиблюючи відносини з партнерами Державний департамент закликає їх запровадити реформи, вдосконалити управління та дотримуватись прав людини. Прикладом може слугувати М’янма, де американський уряд сповнений рішучості домогтися відповідальності за порушення прав людини. США не можуть і не прагнуть нав’язати свою систему універсальних цінностей притаманних кожній країні світу, в тому числі і Азії.

Зазначимо, що велике значення для реалізації Азійсько-тихоокеанської стратегії США мало 9-денне турне президента Б. Обама до АТР у листопаді 2011 р., під час якого він взяв участь в саміті АТЕС (Гонолулу, Гавайї), в третьому саміті “АСЕАН-США” і Східно-азійському саміті (Балі, Індонезія), відвідав Австралію, провів двосторонні зустрічі з лідерами Індії, Індонезії, Малайзії, Філіппін.

17 листопада 2011 р. в австралійському парламенті президент Б. Обама виголосив програму, в якій обґрунтував політику США в АТР. Він наголосив: “США були і завжди будуть Тихоокеанською нацією... Тут ми бачимо майбутнє, як найбільш швидко зростаючий регіон світу і дім понад половини глобальної економіки Тихоокеанська Азія критична для досягнення мого найвищого пріоритету – створення робочих місць і можливостей для американців. Як президент, я зробив виважене і стратегічне рішення – як

Тихоокеанська нація США відіграватимуть більшу і довготермінову роль у розвитку регіону і його майбутнього [5].

Привертає увагу те, що Б. Обама впевнений в лідерстві США в АТР як країни, що просуває “набір міжнародних норм”, забезпечує дотримання однакових правил усіма учасниками. У цьому контексті було представлено бачення Вашингтоном нового міжнародного порядку: “Ми виступаємо за міжнародний порядок, в якому підтримуються права і відповідальність усіх націй і народів; здійснюються міжнародний закон і норми; не створюються перешкоди торгівлі й свободі навігації; країни, які розвиваються роблять внесок в регіональну безпеку; суперечності вирішуються мирним шляхом. Це майбутнє, якого ми прагнемо” [7].

Отже, листопадове турне президента США визначило перспективи пріоритетних напрямків політики США в АТР, що включає посилення двосторонніх безпекових альянсів; поглиблення робочих відносин з провідними країнами, що розвиваються, включаючи Китай; залучення до регіональних багатосторонніх інституцій; поширення торгівлі й інвестицій; розвиток широкої військової присутності; захист демократії і прав людини.

Коментуючи листопадовий візит президента Б. Обама в АТР і регіональну політику його адміністрації, політичні оглядачі часто використовують термін “поворотний момент” (“pivot”, “strategic pivot”, “pivotal moment”). Саме під час даного турне адміністрація Б. Обама здійснила рішучий поворот у зовнішній політиці США із Західної в Східну Азію, з проблем традиційної – до нетрадиційної безпеки. Відновлюючи американське лідерство в регіоні, вона проводить багато-трекову стратегію, а саме розвиток діалогу з Китаєм, уникаючи конфронтації з ним; розвиток двосторонніх відносин з регіональними державами і АСЕАН як колективним органом; участь в регіональних багатосторонніх інституціях; залучення в якості посередника у врегулюванні ситуації в Південно-Китайському морі; розвиток економічної інтеграції на двосторонньому і багатосторонньому рівні; розширення рамок регіону за рахунок підключення до нього Індії.

Слід зазначити, що важливим чинником є визнання адміністрацією Б. Обама взаємозалежності світу, спільності загроз і викликів, що робить проблематичним одноосібне лідерство, прийняття ідей інтеграції як основи своєї зовнішньої політики – ось в чому полягає вирішальна роль дипломатії в її реалізації [4, с. 195].

Ми можемо спостерігати за встановленням американської військової бази у Сінгапурі, Філіппінах та Малайзії. 5 січня 2010 р. Барак Обама оприлюднив програму реформування оборонної стратегії США. Він заявив, що американська армія стане більш компактною, але зможе зберегти свою світову перевагу і спрямує свої зусилля на Азійсько-Тихоокеанський регіон. Переформування армії перш за все пов'язано зі зміною стратегії, в центрі якої є можливість США вести одночасно дві війни.

Відзначимо, що ще восени 2011 року Леон Панетта, міністр оборони США, проголосував, що наголос у військовій стратегії США буде зроблений на посилення американської присутності в країнах Азії та Тихоокеанського басейну з метою протидії посиленню впливу Китаю в цьому регіоні [6]. В останні роки Китай збільшує свої військові витрати, коли тим часом США скорочують свій військовий бюджет. Однак Вашингтон все ще випереджає Китай по озброєнню та технологіям.

Отже, маємо констатувати, що було зроблено та які спільні цілі стоять перед країнами ПСА та США. Відновлюючи двостороннє співробітництво з країнами ПСА Вашингтон запропонував широке коло сфер взаємодії, включаючи угоди в сфері безпеки, співробітництво з економічних питань, у сфері охорони природи, розвитку освіти тощо. США оновлюють і зберігають партнерські відносини з Філіппінами й Таїландом, збільшуючи кількість кораблів і робітників для успішного завершення підготовки філіппінських військ у боротьбі з тероризмом. У Таїланді, давньому партнерові США, планується створити центр гуманітарної допомоги при надзвичайних ситуаціях. З іншими країнами ПСА передбачається встановлення більш тісних партнерських відносин, ніж раніше. Це такі країни, як Китай, Індія, Індонезія, Сінгапур, Нова Зеландія, Малайзія, Монголія, В'єтнам, Бруней та тихоокеанські острівні країни. Звісно ж, основна увагу приділяється відносинам з Китаєм, їх проблемам, та вирішенням цих питань, адже це партнерство важливе як і для США, так і для Китаю.

Важливо і те, що головним для США є нове партнерство з Індонезією, третьою за розміром демократією в світі, найбільшою мусульманською нацією, членом Великої двадцятки. У 2010-2011рр. було відновлено спільне навчання з індонезійськими частинами спеціального призначення, підписано кілька угод у галузях медицини, освіти, оборони, науки і технологій. Обидва уряди мають наміри в подальшому збільшувати кількість обміну студентів, збільшення інвестицій в освіту, енергетику та аграрну політику, а також збільшення оборонної торгівлі, що стає важливим компонентом міжнародних відносин. Відповідно такому напрямку у 2012 році урядами було профінансовано програму, яка дозволяє студентам обох країн проводити дослідження та публікуватися. Відповідно цьому підвищується науково-дослідна конкурентоспроможність країн. Також активно проводиться обмін студентами, вченими та інститутами в обох країнах за питання збереження морського середовища та біотехнології, місцевих рослин і продовольчої безпеки, охорони здоров'я та адаптації до зміни клімату [9, 10]. Показовою стала зміна політики США щодо М'янми. 30 листопада 2011 р. відбувся перший за останню чверть століття візит Держсекретаря США до М'янми, що був розцінений як “поворотний момент” у політиці США щодо цієї держави.

Значна увага, на даний час, надається розвитку відносин АСЕАН, що перетворилася на центр регіональної інтеграції в Східній Азії. Про це свідчать щорічна участь Держсекретаря Х. Клінтон у Регіональному форумі АСЕАН (АРФ); у 2009 р. відновилися щорічні саміти США – АСЕАН; у липні 2009 р. підписано США Договору про дружбу і співробітництво в ПСА (ТАС), що відкрило шлях до вступу США до

Східно-азійського саміту; відкриття в 2010 р. місії США до АСЕАН і призначення першого посла до АСЕАН в квітні 2011 р. тощо.

Збільшення уваги до АСЕАН з боку США має як глобальні, так і регіональні підстави. З точки зору глобальних змін це є продовженням впливу на ті кризові процеси, котрі мають перебіг по всьому світу (включно із Західною Європою та США), і котрі, звісно, відображаються у регіоні ПСА, але є ще й регіональні причини, які різко виявлені сьогодні. Оскільки в ПСА є дуже потужні гравці, передусім Китай, який на сьогодні все чітко заявляє про своє домінування в регіоні. Навіть під час візиту президента США Б. Обами на саміті АСЕАН представник Китаю чітко дав зрозуміти, що це проблема, в котру США не мають втручатися. Окрім Китаю, є й інші міжнародні актори, такі як Індія, Росія, які теж намагаються посилити свій вплив у цьому регіоні. І тому США, як світовий лідер, має приділяти увагу тій ситуації, що склалася у ПСА.

Отже, на сучасному етапі США проклали шлях для взаємодії у АТР, і втім, варто зазначити, що вони сповнені рішучості проводити надалі політику партнерства, адже це одне з найбільш важливих завдань для сучасної Америки. Міжнародні відносини між США та ПСА продовжують свій розвиток, а це в свою чергу впливає на ефективність економічного розвитку, сприяє внутрішній та регіональній стабільності, особливо для підтримки національного розвитку в усіх сферах життя.

Відносини США з окремими членами АСЕАН є доволі добрими, але більшість із членів АСЕАН вважають, що США є найменш вигідними і перспективними партнерами ніж інші країни даного регіону, адже США єдині не дотримуються Договору АСЕАН про дружбу і співпрацю, що не раз підіймалося на обговорення на вищому рівні ПСА. Відповідно даному факту теперішня адміністрація намагається по можливості врегулювати це питання, але радикальних змін ще не відбулося. Важливим у врегулюванні відносин між ПСА і США є те, що Сполучені Штати намагаються відновити діалог про забезпечення миру та боротьби з екстремістами й тероризмом в регіоні. Відповідно цьому напрямку неодноразово відбувалися обміни та навчання поліції і армії. США сьогодні намагаються повернутися до політики "м'якої сили", яка полягає у припиненні війн на Сході. Проте на заваді США стоїть Китай, який став найбільш успішною країною за останнє десятиліття і відіграє важливу роль у політичному "кліматі" Азійського регіону.

Дискурс про відносини США з АСЕАН зображають Сполучені Штати більше як пасивного гравця, який відстає у своїх зовнішньополітичних стратегіях щодо країн ПСА, Китаю, Японії, Індії і Росії. Тому для покращення ситуації на свою користь США мають розширити свою діяльність за допомогою створення посади надзвичайного уповноваженого посла США у справах АСЕАН, що дозволить створити дипломатичний корпус АСЕАН і стане новим регіональним угрупованням і потенційним координаційним органом.

Крім того, США в змозі створити певну структуру, діяльність якої була б спрямована на підтримку структур і проектів, що працюють з громадянським суспільством в регіоні АСЕАН. Це дало б можливість створити альтернативні маршрути для сприяння політичної лібералізації і передбачення нетрадиційних транснаціональних загроз безпеки в регіоні. Така структура могла б стати корисним інструментом для міждержавної дипломатії. Більш того, для встановлення бажаних стосунків з АСЕАН, США обговорюють варіант підписання Договору про дружбу і співпрацю з країнами АСЕАН. Якщо це відбудеться, то це стане гігантським кроком у встановленні своїх зовнішньополітичних тенденцій в ПСА.

Джерела та література

1. Городня Н.Д. Відновлення американського лідерства в Азійсько-Тихоокеанському регіоні в політиці адміністрації Б. Обами / Н.Д. Городня // Актуальні проблеми міжнародних відносин: Збірник наукових праць. Випуск 107. Частина. – К.: Київський національний університет імені Тараса Шевченка. Інститут міжнародних відносин, 2012. – С. 190-196.
2. Гревцова А.Н. Південно-Східна Азія як арена протистояння китайських та американських геостратегічних інтересів / А.Н. Гревцова // Молодий вчений, 2012. - № 4. – С. 120 – 123.
3. Лексютина Я.В. Политика США в Юго-Восточной Азии при Б. Обаме: укрепление союзнических отношений и формирование новых партнерств / Я.В. Лексютина // Исторические, философские, политические и юридические науки, культурология и искусствоведение. Вопросы теории и практики. – Тамбов: Изд. - во "Грамота", 2012. - № 7(21). Ч.2. – С. 108-112.
4. Урляпов В.Ф. "Новое пришествие" США в Юго-Восточную Азию / В.Ф. Урляпов // Юго-Восточная Азия: актуальные проблемы развития, 2011. - № 17. – С. 19 – 31.
5. Obama, Barack. Renewing American Leadership // Foreign Affairs. – 2007, July-August [Електронний ресурс] / Режим доступу: General OneFile. Gale. University of Michigan-Ann Arbor. 30 Jan. 2008 // <http://find.galegroup.com.proxy.lib.umich.edu/ith/start.do?pro-did=ITOF>.
6. АСЕАН в начале XXI века. Актуальные проблемы и перспективы / Л.Е. Васильев [и др.]. – М.: ИД "ФОРУМ", 2010. – 368 с.
7. Congressional Testimony. Nomination Hearing To Be Secretary of State. Testimony Hillary Rodham Clinton Secretary of State, Secretary of State. Statement before the Senate Foreign Relations Committee. Washington, DC, January 13, 2009 [Електронний ресурс] / U.S. Department of State. - Режим доступу: <http://www.state.gov/secretary/rm/2009a/1/115196.htm>.
8. Clinton H. America's Pacific Century // Foreign Policy. – 2011, October [Електронний ресурс] / IIP Digital. - Режим доступу: http://iipdigital.usembassy.gov/st/english/article/2011/10/20111011161233su0.8861287.html#axzzl_dsvxWPCD
9. Remarks by President Obama to the Australian Parliament [Електронний ресурс] / The White House. President Barack Obama. – Режим доступу: <http://www.whitehouse.gov/the-press-office/2011/11/17/remarks-president-obama-australian-parliament>
10. Эксперты: визит министра обороны США в Китай поможет в углублении взаимодоверия и рассеянии сомнений между двумя армиями [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://russian.china.org.cn/news/txt/201209/18/content_26557744.htm.
11. U.S. Department of State: фінішна пряма до затвердження [Електронний ресурс] // Портал Депараменту США. – Режим доступу: <http://www.state.gov/outofdate/bgn/indonesia/165205.htm>

Подберезных И. Е. Внешнеполитическое направление администрации Б. Обамы на сотрудничество со странами Юго-Восточной Азии

Статья посвящена анализу развития основных направлений и факторов политики администрации Б. Обамы в странах Юго-Восточной Азии. Акцентируется внимание на том, что новая политика президента США отличается от внешнеполитического курса его предшественников и занимает значительное место в геостратегических интересах страны. Исследуются вопросы специфики экономических, политических, военных отношения США со странами Юго-Восточной Азии, которые заключаются в столкновении интересов США и Китая в Азиатско-Тихоокеанском регионе.

Ключевые слова: внешнеполитическая стратегия, геополитика, США, Юго-Восточная Азия.

Pidberезnykh I. Foreign policy direction of the Obama administration to cooperate with the countries of Southeast Asia

In this article the author analyzes the development of the main trends and of factors Barack Obama administration's policy in South – East Asia. Attention is focused on the fact that a new U.S. president's policy is different from the foreign policy of his predecessors, and takes a significant place in the geo-strategic interests in North America. Also, the author investigates U.S. relations with the countries of South – East Asia on many levels, but mainly discussed the economic, political and military aspects. It is revealed the specific issue of these relations, which is the conflict of interests between the U.S. and China in the South – Eastern region.

Keywords: geostrategy, of foreign policy, South-East Asia, USA.